

ISADORA

jde do školy

Napůl víla, napůl upírka, celkově naprosto výjimečná!

Harriet Muncasterová

FRAGMENT

Isadora jde do školy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Harriet Muncasterová
Isadora jde do školy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

★

Pět důvodů, proč si Isadoru Měsíčkovou zamilujete...

Kouzelná, spič(á)ková
Isadora Měsíčková, seznamte se!

★

Isadořin mazlivý plyšák,
Růžový Králíček, kouzlem obživnul!

Škola pro víly, nebo pro upíry?
Kterou byste si vybrali vy?

Okouzlující
růžovo-černé
obrázky

Isadora má bláznivou rodinu!

★
Kdybyste si museli vybrat,
byli byste raději upírem,
nebo vílou? ★

★
Raději bych patřil mezi víly
a mohl si jen tak poletovat.
- Frankie

★
Vily jsou lepší,
jedí spoustu
vílich dortíků.
- Ruby ★

Upírem jako Isadořin táta!
Mohl bych být celou noc vzhůru
a nikdo by mě neposílal do postele.
- Sam

Chtěl bych být upírem,
protože z nich jde strach.
- Oliver

Chtěla bych být upírka,
protože se živí červeným jídlem,
třeba rajčaty nebo jahodami.
- Harriet

Mám ráda víly,
protože umí kouzlit!
- Antonie

Všem upírům, vílám i lidem!
A Sarah, mé báječné tchýni.

ISADORA

jde do školy

Harriet Muncasterová

Kapitola PRVNÍ

Isadora Měsíčková. To jsem já!

S Růžovým Králíčkem zažíváme
spoustu legrace.

Moje maminka je hraběnka Kordélie Měsíčková. Je to víla. No fakt, vážně! Má ráda svou zahradu, plavání v divokých vodách, kouzelné ohně a táboření pod hvězdami.

A můj tatínek je hrabě Bartoloměj Měsíčkový. Je to upír. No vážně! Rád je vzhůru celou noc, jí pouze červené jídlo (rajčata – fuj!), pozoruje noční oblohu speciálním dalekohledem a létá kolem měsíce v úplňku.

Taky mám ještě malou sestřičku, jmenuje se Medokvítko. Je to napůl víla, napůl upírka, úplně stejně jako já! Ta zatím jen ráda spinká, pobrukuje si a pije růžové mléko.

Růžový Králíček a já děláme všechno společně. Byl to můj nejmilejší plyšák, tak ho maminka začarovala, aby obživil.

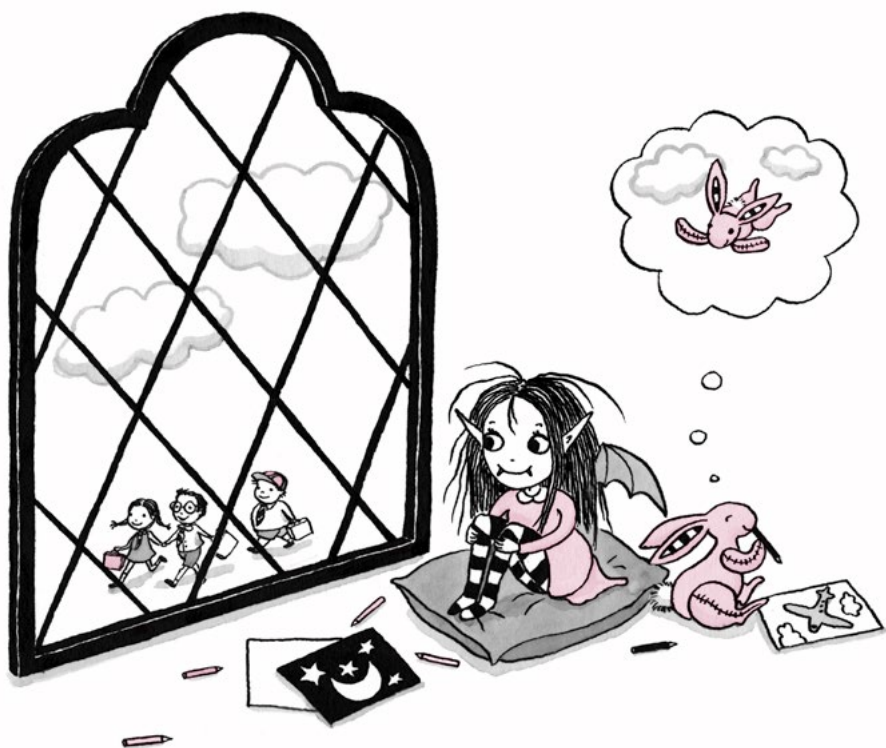
A tohle je náš dům! Můj pokoj je tam nahoře v nejvyšší věži. Mám výhled na celé městečko! Růžový Králíček má zakázáno dívat se z okna, aby ho náhodou nenapadlo vyskočit, to on dělá moc rád.

Myslí si totiž, že umí létat jako já.
Neumí.

Každé ráno sleduju děti, jak jdou
do školy. Nosí legrační školní uniformy
a pruhované kravaty.

Sice vypadají vážně přátelsky...

A zdá se, že se dobře baví...

Ale stejně si vždycky říkám, jak je skvělé být upírovílou, protože upírovíly do školy nemusí.

Alespoň jsem si to myslela.

Včera večer jsem trénovala salto z okna svého pokoje, když v tu chvíli na mě zdola zavolal tatínek.

„Isadoro! Je čas na snídani!“

Tatínek snídá v sedm hodin večer, protože přes den spí. Maminka snídá ráno.

Proto mám obvykle snídaně dvě. Mně to ale nevadí, protože toast s arašídovým máslem je mé nejoblíbenější jídlo.

Tatínek seděl u stolu a popíjel svůj speciální červený džus. Podle mě je to hnus.

Nesnáším červené jídlo, hlavně rajčata.
Tatínkův speciální červený džus je z rajčat,
tím jsem si jistá.

„Jednoho dne ti zachutná jako správné
upírce,“ řekl mi. „Všichni upíři milují
červené jídlo.“

Ale já vím, že nezachutná.

Koneckonců, upírka jsem jen napůl.

Byla tam i maminka, pouštěla okny
do kuchyně čerstvý vzduch a dávala květiny
do vázy.

V kuchyni máme celkem čtrnáct váz.
A z podlahy nám roste strom! Maminka si
prostě ráda nosí přírodu domů.

Medokvítka ve své dětské stoličce
fňukala, protože jí lahvička upadla na zem.

Sehnula jsem se pro ni a doplnila ji růžovým mlékem. Medokvítka taky nesnáší červený džus.

„Isadoro,“ řekl tatínek, „je čas, abys začala chodit do školy.“

„Ale tati,“ povídám, „já jsem upírovíla. Já do školy nemusím.“

„I víly musí chodit do školy,“ namítla maminka.

„Upíři zrovna tak!“ přidal se tatínek.

„Já ale NECHCI do školy,“ řekla jsem, „s Růžovým Králíčkem se dokážeme zabavit sami!“

„Třeba se ti tam bude líbit,“ trval na svém tatínek. „Když jsem byl kluk, do upíří školy jsem chodil moc rád.“

„A já svou vílí školu úplně zbožňovala!“ ujistila mě maminka a nabrala si do misky trochu jogurtu s květinovým nektarem.

„Bude to prima, uvidíš!“ usmáli se na mě oba.

Já si ale nebyla tak jistá.

„Ale já nejsem tak úplně víla,“ řekla jsem. „A nejsem ani tak úplně upírka. Do které školy bych tedy měla chodit? Existuje škola pro upírovíly? Škola pro mě?“

„No, vlastně ne...“ odpověděla maminka, „ne tak docela.“

„Jsi velmi ojedinělá,“ vysvětlil tatínek a usrkl brčkem trochu svého džusu.

